

Jak se Honzík a Anička potkali

Žilo, bylo v jednom domku mezi horami děvče jménem Anička. Celé dny si hrála s ostatními dětmi, pomáhala rodičům, starala se o psa, kočky i obě ovečky a byla šťastná. Jenom tu a tam pokukovala po okolních horách a přemýšlela o tom, co se skrývá za jejich vrcholky. Ptala se kdekoho, ale nikdo ji neřekl nic zajímavého. Když trochu povyrostla, šla za svými rodiči a požádala je aby ji pustili do světa na zkušenou. Rodičům se příliš nechťelo, ale věděli, že je šikovná a ve světě se neztratí. Zejména poté, co jednou přistihla vlka, jak chce odnést ovečku, pleskla ho mokrým hadrem přes čumák a hnala ho až do lesa. Vypravila se tedy na cestu. Pomalu procházela krajem, až jednoho dne dorazila až do hor. Stromů a keřů tam bylo pomálu, všude kolem ležely velké balvany porostlé mechem. Nikde nebylo ani živáčka, jen vítr foukal mezi stébly suché trávy. Tu najednou zaslechla něčí hlas: „Pomoc! Pomoc!“ Šla za hlasem a uviděla mládence zaklíněného mezi kameny. Nebyl zraněný, ale zřejmě se nemohl dostat ven. „Kdo jsi a jak ses tam dostal?“ ptala se a mládenec odpověděl: „Jmenuji se Honzík, byl jsem se podívat do hor, ale po ránu mě zde chytil obr a strčil mezi balvany, abych mu neutekl. Říkal, že ještě nemá hlad, ale večer se vrátí a sní mě k večeři.“ „Tak to už moc času nezbývá, slunce už klesá k obzoru.“ Pravila Anička. „Společně se nám určitě podaří tě dostat ven.“ Zkusila zatlačit na balvan, Honzík tlačil také, ale nic to nepomohlo. „Zkus zaběhnout do údolí a najít nějaký klacek“ Navrhoval Honzík a Anička na nic nečekala. Naštěstí jen kousek po proudu potoka jednu silnou větev našla (taktak ji unesla) a za okamžik byla zpátky. Strčila jeden konec do škvíry mezi balvany a znovu oba zatlačili. „Úúúf“ Podařilo se. Honzík se vysmekl zpoza balvanu, ale ještě stačil do škvíry strčit kousek dřeva. „K čemu je to dobré?“ Ptala se Anička. „Uvidíš, teď se ale honem schovej, mám pocit, že už jde obr.“ Rychle se schovali za kámen a bylo už načase, neboť skály se začaly chvět v rytmu obrovských kroků. Obr byl vysoký jako vzrostlý smrk a funěl tak silně, až to rozhánělo mraky nad horami. „Tak kde je ta má večeře!“ zarámusil obr a sklonil se níž. „Tady, mezi kameny“. Potichu řekl Honzík schovaný za kamenem. „Kde?!“ Zarámusil znovu obr a vyšťoural si z ucha zapadlou smrkovou šišku. „Nevidím tě, a ani pořádně neslyším.“ „Sklon se níž, jsem tady mezi kameny“ radil Honzík. Obr jej poslechl, zašátral rukou mezi kameny, když vtom Honzík uvolnil větev zaklíněnou mezi kameny a ty skříply obra. Obr zařval, snažil se ruku zpoza skály vytáhnout, ale marně. „Okamžitě mi pomozte ven!“ rozkřikl se na Aničku a Honzíka, ale ti zavrtěli hlavami. „To nás ani nenapadne“, odpověděla Anička. „Necháme tě tu přes celou noc mezi netopýry a sovami“, doplnil Honzík a oba vesele kráčeli cestíčkou do údolí.

Protože se už šelo, poprosili v první chalupě o nocleh. Ráno vstali s prvními paprsky slunce, posnídali chleba s tvarohem a před cestou zpět do kopce ještě naštipali dřevo a umyli okna. Když došli do skal, byl již obr řádně pokrotlý. „Tak co, budeš ještě strkat lidi do skal a jíst je?“ ptal se přísně Honzík. „Ne, už nikdy“, skučel obr. „Já jsem si myslel, jaká je to legrace strašit, ale v noci mě všechny ty hrozné zvuky kolem děsily. No, a lidi já nikdy nejedl, mě totiž vlastně chutná listí, hlavně bukové a břízové.“ „No vidíš, a to byli jen netopýři. A co tu vlastně děláš mezi skalami, vždyť tu moc stromů neroste?“ ptal se Honzík.

„A někde jinde jich roste víc?, to bych neměl pořád hlad a nebyl takový nervózní“, divil se obr. „Když slíbíš, že nám nic neuděláš, tak tě odsud pustíme a můžeš jít s námi. Máme cestu do údolí“, usmála se Anička. „Slibuji, slibuji!!“ volal obr a Honzík mu pomocí větve uvolnil ruku ze skály. „Moc vám děkuji lidičky řekl obr a všichni tři se vydali cestou do údolí. Šli už dlouho, obr po cestě ukusoval různé listí a Honzík s Aničkou snědli koláče od panímámy a natrhali si maliny. Tu najednou obr povídá: „Aničko, co je to za zvíře s klacky na hlavě? Táhle na mě kouká.“ „To je jelen a pěkný“, odpověděla Anička. „A co je to za člověka, co na toho jelena ukazuje takovým dlouhým klackem?“ pokračoval obr. „Jemináčku, to je pytlák a puškou chce ublížit jelenovi !! šeptla zděšeně Anička. „Obře, honem ho zastav,

než bude pozdě!“ Obr se nenechal pobízet, skočil po pytlákovi, vyrval mu pušku z ruky a zohýbal ji jako stéblo trávy. Pytlák leknutím škytl, srdce mu spadlo do kalhot (a nejen srdce) a upaloval pryč, až se za ním prášilo. Od té doby si s pytláčinou dal navždy pokoj.

Jelen houkavě děkoval všem za svou záchranu. „To je už potřetí, co na mě chtěl někdo vystřelit“, pravil smutně. „Asi mám moc hezké parohy.“ „Víš co?“ navrhoval obr, „tak já budu chodit s tebou. Ty znáš všechny stromy v okolí, můžeš mi poradit a já tě na oplátku budu chránit“. „A nebudeš chtít, abych tě vozil na hřbetě?“ ptal se jelen. „Jsi moc těžký“. „Kdepak, já radši chodím po svých“ odtušil obr a pověsil zohýbanou pušku na větev, aby byla z dálky vidět pro výstrahu. „Hůů hůů, to jsem rád!“ zatroubil jelen. „Ukážu ti ty nejlepší výhonky, co rostou dole u potoka“.

„A co my?“, obrátil se Honzík k Aničce. „Můžu se k tobě přidat? Samotnému se mi nechce chodit světem.“ „Mluvíš mi z duše“, smála se Anička. „Právě jsem na to myslela“. Tak se Anička a Honzík rozloučili s novými kamarády a vydali se na další pout' společně a ještě za lesem bylo slyšet jejich veselý zpěv.